

Warszawa, 24 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy

Pl. Krasińskich 2/4/6, 00-207 Warszawa

za pośrednictwem

Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Pl. Krasińskich 2/4/6, 00-207 Warszawa

Powód:

Piotr Krupa

ul. Hoża 43/49/163, 00-681 Warszawa

reprezentowany przez

r. pr. Jana Przeciszewskiego

ul. Marcina Kromera 4 m. 77

02-055 Warszawa

Pozwany:

eBilet sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

KRS nr 0000217316

ul. Aleja Księcia Józefa Poniatowskiego 1

lok. 01.045, 03-091 Warszawa

reprezentowana przez

adw. Tomasza Ludwika Krawczyka

ul. Mokotowska 40 lok. 27, 00-543 Warszawa

oraz

adw. Marka Wroniaka

r. pr. Łukasza Turka

Hogan Lovells LLP

Plac Trzech Krzyży 10/14, 00-499 Warszawa

Sygn. akt Sądu Apelacyjnego w Warszawie: **VI ACa 1133/16**

Sygn. akt Sądu Okręgowego w Warszawie: **XX GC 342/13**

Wartość Przedmiotu Zaskarżenia: 34 937 000 zł

Wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w całości

SKARGA KASACYJNA

Działając jako pełnomocnik z urzędu Powoda Piotra Krupy (dalej: „Powód”), wnoszę skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 października 2017 r., sygn. akt VI ACa 1133/16, który został mi doręczony 23 kwietnia 2018 r. w trybie art. 124 § 3 k.p.c.

Niniejszą skargę kasacyjną wnoszę w części obejmującej żądanie stwierdzenia nieważności tych uchwał zgromadzeń wspólników spółki eBilet sp. z o.o., nr w KRS 0000217316 (dalej: „Pozwana Spółka”), wobec których sądy obu instancji stwierdziły zachowanie przez Powoda ustawowego terminu 6 miesięcy do ich zaskarżenia oraz uchwały nr 1 z 29 kwietnia 2014 roku o wyprowadzeniu przedsiębiorstwa eBilet do innej spółki, która została przez Pozwaną Spółkę zatajona, to jest następujących uchwał:

1. Uchwał nr 1 - 10 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z 27 kwietnia 2012 roku
2. Uchwał nr 1 - 6 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z 9 maja 2012 roku
3. Uchwały nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z 29 kwietnia 2014 roku (zatajona uchwała)
4. Uchwał nr 1 - 7 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z 30 czerwca 2015 r.

Jednocześnie wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 października 2017 r., sygn. akt VI ACa 1133/16 (dalej: „Zaskarżony Wyrok”), zarzucam wymienione niżej uchybienia stanowiące podstawy kasacyjne.

I. NARUSZENIE PRZEPISÓW POSTĘPOWANIA

1. naruszenie art. 879 k.p.c. i art. 874 k.p.c. w zw. z 911⁷ § 4 k.p.c., które łącznie ustanawiają normę prawną, na mocy której postanowienie komornika o stwierdzeniu nabycia praw majątkowych w drodze licytacji zajętego prawa musi stać się prawomocne, aby prawa te skutecznie przeszły na nabywcę,

w związku z czym w Zaskarżonym Wyroku doszło do naruszenia przepisów postępowania, które miało fundamentalny wpływ na wynik sprawy,

ponieważ Sąd Apelacyjny przyjął, jak wyjaśniono na stronie 15, 16 i 17 uzasadnienia jego wyroku, że do nabycia udziałów Powoda w Pozwanej Spółce przez innego wspólnika i jednocześnie utraty przez Powoda statusu wspólnika, doszło już w momencie wydania nieprawomocnego postanowienia komornika Bogdana Mieczkowskiego w dniu 18 października 2011 r. Km 220/11, a późniejsze uchylenie tego postanowienia komornika miało nie mieć żadnego znaczenia dla skuteczności nabycia udziałów Powoda przez innego wspólnika,

a ponadto naruszenie tego przepisu o istotnym wpływie na treść wyroku polegało na tym, że Sąd Apelacyjny wywiódł nieodwracalny charakter nabycia udziałów z faktu późniejszego podjęcia przez pozostałych wspólników uchwały o ich umorzenia, co stanowi przejaw kreowania przez sąd nieznanych ustawie przesłanek nabycia praw majątkowych w toku postępowania egzekucyjnego, w tym wypadku przejawiającego się nabyciem udziałów w spółce przez inny podmiot i utraty statusu wspólnika przez Powoda (strona 17 uzasadnienia),

a jednocześnie pominął zawarty w art. 874 k.p.c. kluczowy warunek nabycia własności ruchomości w toku egzekucji, polegający na tym, że czynność komornika stwierdzająca nabycie musi stać się prawomocna, a w przedmiotowej sprawie nigdy nie doszło do jej uprawomocnienia.

2. naruszenie art. 363 § 1 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. i art 13 § 2 k.p.c. w zakresie oceny skutków postanowienia komornika sądowego Bogdana Mieczkowskiego z dnia 18 października 2011 r. Km 220/11, **które miało fundamentalny wpływ na wynik sprawy,**

bo doprowadziło do błędnego przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że postanowienie komornika miało od chwili wydania charakter powszechnie wiążący, tak jakby było orzeczeniem prawomocnym, a jego skutki nie mogą być unicestwione,

co było efektem niezastosowania przepisu art. 363 § 1 k.p.c., zgodnie z którym orzeczenie staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia,

zaś gdyby sąd prawidłowo je zastosował, doszedłby do wniosku, że postanowienie komornika musiało najpierw stać się prawomocne, aby mogło dojść do przeniesienia udziałów Powoda na innego współnika,

gdy tymczasem wspomniane postanowienie komornika nigdy nie było prawomocne, bo została skutecznie wniesiona na nie skarga na czynność komornika, a po jego uchyleniu postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 września 2012 r. V Cz 1596/12, przestało istnieć w obrocie prawnym, co oznacza, że nigdy nie wywołało żadnych skutków prawnych, a w szczególności nie wywołało skutku sprzedaży udziałów Powoda w Pozwanej Spółce i utraty przez niego statusu współnika.

3. naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. i 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. i 378 § 1 k.p.c., poprzez niedostrzeżenie naruszenia przez Sąd Okręgowy obowiązku przeprowadzania dowodu zgłoszonego przez Powoda pismem z 27.09.2015 r., z dokumentu jaki był wyciąg z protokołu Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z dnia 29 kwietnia 2014 r., złożonego przez Pozwaną Spółkę do akt rejestrowych, na okoliczność daty zapoznania się przez Powoda z treścią uchwały nr 1 tego zgromadzenia,

oraz nieodniesienie się do tego w żaden sposób przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania w II instancji i przedwczesne zamknięcie rozprawy, a także bezzasadne przyjęcie za własne ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w tym zakresie w uzasadnieniu swojego wyroku z 23.10.2017 r.,

co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w razie przyznania Powodowi legitymacji do skarżenia uchwał zgromadzeń Pozwanej Spółki, ponieważ pozwalałoby rozpatrywać merytoryczne przyczyny nieważności uchwały nr 1 zgromadzenia z 29 kwietnia 2014 r., która doprowadziła do wyprowadzenia z Pozwanej Spółki całości jej majątku, czyli przedsiębiorstw eBilet stworzonego przez Powoda,

ponieważ z dokumentów złożonych w toku postępowania w I instancji ewidentnie wynikało, że najwcześniejszy możliwy termin, w którym Powód zapoznał się z przybliżoną treścią uchwały nr 1 z 29 kwietnia 2014 r. to 18 sierpnia 2015 r., kiedy przeczytał po raz pierwszy sprawozdanie finansowe Pozwanej Spółki za 2014 r., które zostało złożone do akt rejestrowych po raz pierwszy w lipcu 2015 r., a dopiero to sprawozdanie zawierało informacje o treści tej uchwały, która w protokole zgromadzenia została wybielona (zasłonięta) i w ten sposób zatajona przed Powodem.

II. NARUSZENIE PRAWA MATERIALNEGO

1. naruszenie art. 250 pkt 3 i 4 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h., które przyznają legitymację do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą wspólnikowi bezzasadnie niedopuszczonemu do udziału w zgromadzeniu wspólników lub nieobecnemu na wadliwie zwołanym zgromadzeniu,

poprzez niezastosowanie wynikającej z tych przepisów normy, która powinna była zostać w tej sprawie zastosowana,

polegające na przyjęciu, że Powód nie był już wspólnikiem Pozwanej Spółki, po nieprawomocnym stwierdzeniu przez komornika nabyciu jego udziałów przez inny podmiot,

podczas gdy nie było i nie ma do dzisiaj żadnego prawomocnego postanowienia komornika, które by stwierdzało nabycie udziałów Powoda w Pozwanej Spółce przez inny podmiot, w związku z czym nadal ma on status wspólnika i przysługuje mu legitymacja do skarżenia uchwał pozostałych wspólników Pozwanej Spółki, a obowiązkiem sądu było zastosowanie wynikającej z przepisów art. 250 pkt 3 i 4 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h. normy przyznającej mu legitymację do skarżenia uchwał.

2. naruszenie art. 240 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h., który dopuszcza możliwość podejmowania uchwał wspólników spółki z o.o., pomimo braku formalnego zwołania zgromadzenia, tylko wtedy gdy cały kapitał zakładowy spółki jest reprezentowany,

poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że Powód nie musiał być zawiadamiany o zgromadzeniach wspólników, gdyż w przekonaniu Sądu Apelacyjnego nie był wspólnikiem Pozwanej Spółki, gdy tymczasem nie został żadnym prawomocnym orzeczeniem pozbawiony swoich udziałów w tej spółce,

a zatem fakt ten spowodował nieważność podjętych na tych zgromadzeniach uchwał, gdyż tego rodzaju naruszenie ustawowych reguł działania organów spółki z o.o. ma zawsze wpływ na treść podjętych w takich warunkach uchwał i stanowi przyczynę stwierdzenia ich nieważności, a spotkania wspólników, które nie spełniają warunku reprezentacji całego kapitału zakładowego nie mogą być uznane za zgromadzenia wspólników spółki zdolne do podejmowania uchwał.

3. naruszenie art. 199 § 1 i 2 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h., które ustanawiają normę prawną wymagającą dla ważnego podjęcia uchwały o umorzeniu dobrowolnym udziału, uzyskania zgody wspólnika, którego udziałów umorzenie dotyczy,

poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy doszło do umorzenia udziałów Powoda na mocy uchwały zgromadzenia wspólników nr 3 podjętej 27 kwietnia 2012 r. oraz potwierdzenia tego umorzenie uchwałą nr 1 zgromadzenia wspólników z 9 maja 2012 r.

bez wymaganej zgody Powoda będącego wówczas współnikiem Pozwanej Spółki, ze względu na to, że postanowienie komornika o nabyciu jego udziałów przez inny podmiot nie było wówczas, ani nie stało się nigdy później prawomocne.

4. naruszenie art. 246 § 3 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h., które ustanawiają normę prawną wymagającą dla ważnego podjęcia uchwały o zmianie umowy spółki, na skutek której zwiększone zostaną świadczenia współników, uzyskania zgody wszystkich współników,

poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy doszło do 100-krotnego zwiększenia świadczeń współników na rzecz Pozwanej Spółki na mocy uchwały nr 3 zgromadzenia z 9 maja 2012 roku,

bez wymaganej zgody Powoda będącego wówczas współnikiem Pozwanej Spółki, bo postanowienie komornika o nabyciu jego udziałów przez inny podmiot nie było wówczas, ani nie stało się nigdy później prawomocne i aby mogło dojść do zwiększenia świadczeń współników, musiała zostać wyrażona przez niego na to zgoda.

W związku z tym w imieniu Powoda wnoszę o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., gdyż **w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące tego, jakie są skutki prawomocnego uchylecia przez sąd nieprawomocnej czynności komornika, na podstawie której, doszło do nabycia udziałów w spółce z o.o. przez innego współnika, w szczególności w zakresie tego, czy po uchyleniu tej czynności komornika, współnik pozbawiony statusu współnika na skutek tej wadliwej czynności komornika, ma legitymację czynną do zaskarżenia uchwał pozostałych współników podjętych po pozbawieniu go statusu współnika,**

a ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na fakt, że Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na przyjęciu założenia, że nieprawomocne postanowienie komornika było skuteczne, a jego skutki nieodwracalne, co kłóci się z zasadą wiążącego charakteru orzeczeń prawomocnych;

2. uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 października 2017 r., sygn. akt VI ACa 1133/16 oraz uchylenie w zaskarżonej części poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 30 grudnia 2015 r., sygn. akt XX GC 342/13 i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;
3. **rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na rozprawie;**
4. zasądzenie od Pozwanej Spółki na rzecz Powoda kosztów dotychczasowego postępowania oraz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych oraz przyznanie pełnomocnikowi Powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej Powodowi z urzędu, zaś pełnomocnik ten oświadcza, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części;
5. **zwolnienie Powoda Piotra Krupę z kosztów sądowych w całości,** ponieważ nie jest on w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

UZASADNIENIE WNIOSKU O PRZYJĘCIE SKARGI DO ROZPOZNANIA

W niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, jakie są skutki prawomocnego uchylenia przez sąd nieprawomocnej czynności komornika, na podstawie której, doszło do nabycia udziałów w spółce z o.o. przez innego współnika,

w szczególności w zakresie tego, czy po uchyleniu tej czynności komornika, współnik pozbawiony statusu współnika na skutek tej wadliwej czynności komornika, ma legitymację czynną do zaskarżenia uchwał pozostałych współników podjętych po pozbawieniu go statusu współnika?

Co więcej, stan faktyczny niniejszej sprawy dostarczył dodatkowych istotnych okoliczności komplikujących ocenę prawną powyższego zagadnienia, a mianowicie, w dwa lata po prawomocnym uchyleniu czynności komornika, doszło również do prawomocnego uchylenia tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę wadliwych działań komornika. Tym samym zostało usunięte z obrotu prawnego nie tylko samo wadliwe postanowienie komornika, ale również tytuł wykonawczy, który komornik wadliwie wykonywał na drodze egzekucji sądowej.

Wedle stanowiska przyjętego przez sądy obu instancji w niniejszej sprawie, skutki tej czynności komornika w zakresie utraty statusu współnika, a nawet utraty legitymacji do skarżenia uchwał, są niepodważalne i trwają nadal, pomimo zniesieniu wszelkich pierwotnych podstaw do ich nastąpienia, to znaczy uchylenia czynności komornika, a nawet uchylenia tytułu wykonawczego, który został zrealizowany w wadliwy sposób przez komornika.

Nie istnieje żaden przepis procedury cywilnej ani kodeksu spółek handlowych, który wprost regulowałby to zagadnienie. W dodatku nie ma na ten temat prawie żadnego dorobku orzecznictwa. Sądy obu instancji powołały się tylko na jedno orzeczenie Sądu Najwyższego z 1972 r. (Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 4 maja 1972 r. III CZP 24/72), które dotyczyło wadliwie prowadzonej egzekucji z nieruchomości oraz na powtarzające jego tezy, dla uzasadnienia innej kwestii, orzeczenie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2002 r., IV CKN 622/00.

W sprawie z 1972 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że rozpatrując skargę na czynności komornika i uchylając wadliwą czynność komornika polegającą na wprowadzeniu wierzyciela w posiadanie nieruchomości gruntowej, sąd nie może nakazać mu oddania tej nieruchomości z powrotem dłużnikowi. Natomiast - jak stwierdził wówczas Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały - dłużnik może dochodzić przysługującego mu roszczenia na innej właściwej drodze, jeżeli czynność ta naruszyła jego prawa materialne.

Przenosząc w dosłowny sposób rozumowanie Sądu Najwyższego z 1972 r. na grunt niniejszej sprawy, należałoby co najwyżej stwierdzić, że rozpatrując skargę byłego współnika na wadliwą czynność komornika polegającą na sprzedaży jego udziałów, sąd uchylając tę czynność, nie mógł nakazać osobom, które nabyły udziały, aby zwróciły mu jego udziały. Jego powrót do spółki jako współnika, wymaga dodatkowych działań na innej właściwej drodze prawnej.

Istnieje jednak znacząca różnica między sporem o nieruchomość gruntową, a sporem o udziały w spółce kapitałowej, która nie pozwala stosować wprost tego samego wnioskowania w niniejszej sprawie. O ile nieruchomość gruntowa nie może przestać istnieć i zawsze możliwy będzie jej zwrot, o tyle udziały w spółce mogą zostać umorzone na drodze uchwały współników i wtedy przestaje istnieć status współnika związany z tymi udziałami, co zresztą nastąpiło w niniejszej sprawie jeszcze przed uchyleniem bezprawnej czynności komornika.

Z tego względu uchwała Sądu Najwyższego z 1972 r. nie wydaje się być właściwym punktem odniesienia do rozważań o skutkach wadliwej czynności komornika w zakresie prawa spółek

handlowych. Tym bardziej konieczne jest zatem poddanie tego zagadnienia analizie prawnej Sądu Najwyższego.

W ocenie skarżącego uzasadniony wydaje się pogląd, że jedyną drogą odzyskania swoje statusu wspólnika przez usuniętego ze spółki w opisany wyżej sposób wspólnika, jest zaskarżanie uchwał pozostałych wspólników, które doprowadziły zmian umowy spółki, a następnie do umorzenia jego udziałów i później wyprowadzenia majątku spółki do innych podmiotów. Żeby móc podjąć próbę dochodzenia swoich praw podmiotowych związanych z posiadanymi wcześniej udziałami, musi posiadać legitymację czynną do zaskarżenia uchwał wspólników.

Dodatkowym argumentem za przyznaniem mu tej legitymacji jest fakt, że tytuł wykonawczy, na mocy którego działał komornik dokonując bezprawnej czynności sprzedaży udziałów, utracił rygor natychmiastowej wykonalności przez wszczęciem sprawy dotyczącej stwierdzenia nieważności uchwał wspólników, a w jej toku, ale przed zamknięciem rozprawy w I instancji, został już prawomocnie uchylony.

Co więcej, w orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony można uznać pogląd głoszący, że były wspólnik/akcjonariusz zachowuje legitymację czynną do zaskarżania uchwał zgromadzenia wspólników/akcjonariuszy, które dotyczą jego praw korporacyjnych lub majątkowych. Tak stwierdzono m.in. w orzeczeniu z 7 lutego 2006 r. IV CSK 41/05 oraz z dnia 15 października 2009 r. I CSK 94/09. Jednakże nie dotyczyły one sytuacji pozbawienie statusu wspólnika na skutek działań komornika, ale na skutek uchwał pozostałych wspólników lub akcjonariuszy.

W niniejszej sprawie istnieje zatem nowe, nieuregulowane wprost przepisami, ani nie rozpatrywane dotychczas w orzecznictwie, istotne zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398(9) § 1 pkt 1 k.p.c.

Dodatkowo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na fakt, że Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na przyjęciu założenia, że nieprawomocne postanowienie komornika było skuteczne, a jego skutki nieodwracalne, co kłóci się z zasadą wiążącego charakteru orzeczeń prawomocnych.

Stosownie do jednolitego stanowiska judykatury, skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli nawet przeciętny prawnik, bez pogłębionej analizy, dostrzega błąd orzeczenia. W tym przypadku nawet bardzo przeciętny prawnik musi zdawać sobie sprawę, że wszelkie skutki orzeczeń następują dopiero z chwilą ich uprawomocnienia. Dotyczy to także postanowień komornika. A tymczasem Sąd Apelacyjny uchybił wymienionej zasadzie. Swoje orzeczenie w całości oparł na założeniu, wywołania skutków prawnych (w tym skutku przeniesienia prawa do udziałów w spółce) przez nieprawomocne postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Bogdana Mieczkowskiego z dnia 18 października 2011 r. w sprawie egzekucyjnej KM 220/11. Z tego powodu niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona.

UZASADNIENIE PODSTAW KASACYJNYCH

W niniejszej sprawie doszło do całego ciągu zdarzeń o charakterze przestępczym. Tymczasem sądy obu instancji zdają się powyższego nie dostrzegać i dokonują wykładni przepisów prawa, która afirmuje przestępcze działania osób kontrolujących obecnie Pozwaną Spółkę, przypisując ich działaniom skuteczność cywilnoprawną, mimo braku potrzeby ochrony jakichkolwiek wartości uznanych w społeczeństwie i w systemie prawnym.

I. naruszenie art. 879 k.p.c. i art. 874 k.p.c. w zw. z art. 911⁷ § 4 k.p.c. oraz art. 363 § 1 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. i art 13 § 2 k.p.c.

I. 1. Skrótowe przedstawienie przebiegu sporu sądowego

Na początek konieczne jest przedstawienie najważniejszych zdarzeń z przebiegu sporu sądowego, który stał się przyczyną wystąpienia przez Powoda z żądaniem stwierdzenia nieważności uchwał zgromadzeń Pozwanej Spółki.

Dnia 30.12.2009 r. spółka Future Invest sp. z o.o. (KRS 0000289753), która wraz z Powodem Piotrem Krupą była wówczas współnikiem Pozwanej Spółki, wytoczyła przeciwko niemu powództwo o zapłatę kary umownej w wysokości 1 627 500 zł. Spółką Future Invest kierowali wówczas jako członkowie jej zarządu, tak samo jak dzisiaj, Stanisław Matuszewski i Marek Przeważński – obecnie będący również członkami zarządu i współnikami Pozwanej Spółki eBilet sp. z o.o. Piotr Krupa nie został poinformowany o wytoczeniu tego powództwa, ponieważ Future Invest sp. z o.o. podała nieprawidłowy adres do doręczeń. Wskutek tego dnia 8.10.2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygnaturze I C 564/10 wydał wyrok zaoczny zaopatrzone w rygor natychmiastowej wykonalności, w którym zasądził od Piotra Krupy żadaną przez Future Invest kwotę. Na jego podstawie wszczęta została egzekucja. Dopiero od komornika Piotr Krupa dowiedział o wytoczeniu powództwa i wydaniu wyroku zaocznego. Niezwłocznie wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Jednakże dopiero po 11 miesiącach - po przejściu wszystkich instancji sądowych i ponownym rozpoznaniu wniosku przez Sąd Okręgowy w Warszawie - doszło do przywrócenia terminu do złożenia tego sprzeciwu na mocy Postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30.04.2012 r. oraz zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności wyroku zaocznego na mocy Postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16.05.2012 r., w którego uzasadnieniu Sąd stwierdził, że zaistniały uzasadnione wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego.

Następnie, dnia 20.12.2013 r., został wydany Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie I C 564/10 oddalający powództwo spółki Future Invest, który został utrzymany w mocy prawomocnym Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28.11.2014 r. w sprawie I ACa 680/14, oddalającym apelację tej spółki.

Jednocześnie z postępowaniem rozpoznawczym, które zakończyło się prawomocnym oddaleniem powództwa w całości, toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez spółkę Future Invest na podstawie nieprawomocnego wyroku zaocznego zaopatrzonego w rygor natychmiastowej wykonalności. W toku tego postępowania, po zajęciu udziałów Piotra Krupy w Pozwanej Spółce, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Bogdan Mieczkowski, wbrew przepisom k.p.c. i k.s.h., zlecił biegłym dokonanie wyceny zajętych udziałów Piotra Krupy, a po uzyskaniu zaniżonej ich wyceny, dokonał sprzedaży udziałów Piotra Krupy egzekwującemu wierzycielowi, czyli drugiemu współnikowi Pozwanej Spółki – wspomnianej spółce Future Invest, co stwierdził Postanowieniem z dnia 18.10.2011 r. w sprawie KM 220/11 o stwierdzeniu nabycia prawa majątkowego dłużnika Piotra Krupy z tytułu 290 udziałów w spółce Bilet sp. z o.o. przez Future Invest sp. z o.o.

W dodatku sprzedaż udziałów Powoda odbyła się po pięciokrotnie zaniżonej cenie, ponieważ cenę tę określili powołani przez komornika biegli, nie znający się na wycenie udziałów spółki prowadzącej działalność internetową. Rzeczywista rynkowa wartość udziałów Powoda wynosiła wówczas ponad 2 mln zł, a wycena dokonana na zlecenie komornika określiła ją na poziomie 438 tys. zł. Gdyby procedura sprzedaży nakazywana przez KSH została zachowana, Powód miałby możliwość kontrolowania prawidłowości wyceny jego udziałów. W rzeczywistości nic jednak o tym nie wiedział. Sprzedaż udziałów została celowo dokonana za jego plecami po zaniżonej cenie.

W celu osiągnięcia tego skutku biegłym rzeczoznawcom powołanym przez komornika, wymienione wcześniej osoby tzn. Marek Przeważński i Stanisław Matuszewski, poprzez swojego ówczesnego

pełnomocnika Michała Niedziółkę, przedstawiły dokumentację księgową spółki, która nie była rzetelnie sporządzona. Sprawozdania finansowe za 2009 i 2010 r. zostały bowiem zmanipulowane, a dokumentacja księgową, na podstawie której je sporządzano, zaniżała rzeczywistą wartość rynkową spółki. Manipulacje w sprawozdaniach finansowych spółki zostały wykazane opinią prywatną biegłego rewidenta Aliny Barcikowskiej, która znajduje się w aktach sprawy.

Postanowienie komornika z 18 października 2011 r. zostało zaskarżone przez dłużnika Piotra Krupę skargą na czynności komornika. Skarga została rozpatrzona przez sąd I i II instancji. Sąd II instancji – Sąd Okręgowy w Warszawie, postanowieniem z dnia 20.09.2012 r. wydanym w sprawie V Cz 1596/12 prawomocnie uchylił opisaną wyżej czynność komornika.

Niniejszy proces, w którym Powód żądał stwierdzenia nieważności uchwał zgromadzeń wspólników podjętych po bezprawnym pozbawieniu go udziałów w Pozwanej Spółce jest zatem elementem naprawiania skutków postępowania sądowego zakończonego wspomnianym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2014 r. (sygn. I ACa 680/14). Postępowanie w tamtej sprawie trwało przez ponad pięć lat i doprowadziło do stwierdzenia całkowitej bezzasadności roszczeń strony powodowej wobec Piotra Krupy, w oparciu o które doszło jednak do pozbawienia Powoda jego praw udziałowych w Pozwanej Spółce.

Na podstawie nieprawomocnego wyroku zaocznego prowadzona była egzekucja, której skutkiem stało się bezprawne przejęcie udziałów Piotra Krupy w spółce eBilet przez spółkę Future Invest, które następnie zostały umorzone. Na tej podstawie wspólnicy Pozwanej Spółki dokonali wielokrotnych zmian Aktu Założycielskiego – umowy spółki oraz przenieśli majątek Pozwanej Spółki w postaci przedsiębiorstwa eBilet do innych podmiotów, pozbawiając Powoda większości jego majątku.

I. 2. Właściwe uzasadnienie zarzutu

Tymczasem Sąd Okręgowy, a za nim Sąd Apelacyjny w Zaskarżonym Wyroku, przyjął de facto, że polski system prawny dopuszcza zabranie komuś majątku na drodze nadużycia w złej wierze procedur sądowych, a po stwierdzeniu tego nadużycia nie pozwala nawet podjąć próby odwrócenia jego skutków.

Powód został bowiem pozbawiony majątku w ten sposób, że najpierw w złej wierze uzyskano wadliwy tytuł wykonawczy (wyrok zaoczny), następnie wadliwą czynnością komornika w toku egzekucji wadliwego tytułu (postanowieniem z 18.10.2011 r.) zabrano majątek Powoda (jego udziały w Pozwanej Spółce), a gdy po 11 miesiącach czynność komornika została uchylona, okazało się, że nie ma już majątku Powoda (udziały zostały umorzone), a on sam nie ma nawet legitymacji, aby próbować zaskarżyć działania Pozwanej Spółki, poprzez które został pozbawiony majątku. Tym samym człowiek bezprawnie pozbawiony majątku przez działających w złej wierze wspólników pozostaje bez żadnej ochrony prawnej. Jest to sytuacja niedopuszczalna i nie do pogodzenia z regułami państwa prawa.

Jednocześnie nie ma podstaw, aby przyjmować, że na skutek uchwał zgromadzeń wspólników, które zostały zaskarżone w niniejszej sprawie, doszło do wywołania skutków prawnych na rzecz osób trzecich działających w dobrej wierze, o czym mówi art. 254 § 2 k.s.h. Zgodnie z tym przepisem uchylenie/stwierdzenie nieważności uchwały od której zależy ważność czynności dokonanej przez spółkę „nie ma skutku wobec osób trzecich działających w dobrej wierze”.

Niezależnie od powyższego podkreślić raz jeszcze należy, że w przedmiotowej jednak nie tylko nie nastąpiły skutki wobec osób trzecich, ale w ogóle nie nastąpiły żadne skutki prawne nieprawomocnego orzeczenia komornika sądowego z 18 października 2011 r. Bez uprawomocnienia się tego postanowienia, nie mógł nastąpić skutek prawny w postaci przeniesienia praw do udziałów Powoda. Udziały Powoda nie przeszły więc na innego wspólnika.

W tym przypadku nie było jednak osób trzecich, a gdyby nawet przyjąć, że spółka Future Invest jest osobą trzecią względem stron sporu w niniejszej sprawie, to na pewno działaniem tej spółki (której jedynymi członkami zarządu i wspólnikami są jedyni członkowie zarządu i wspólnicy Pozwanej Spółki) nie można przypisać dobrej wiary. Nie można bowiem twierdzić, że ta sama osoba fizyczna w tej samej sprawie pozostaje w dobrej wierze jako wspólnik i przedstawiciel jednej spółki, gdy jednocześnie pozostaje w złej wierze jako wspólnik i przedstawiciel innej spółki. W dodatku posługiwanie się kilkoma spółkami przez te same osoby dla wywołania rzekomo nieodwracalnych skutków prawnych określić należy jako nadużycie osobowości prawnej, co jest zjawiskiem znanym i opisanym w wielu systemach prawnych. Działaniom takim nie udziela się ochrony prawnej np. przy użyciu konstrukcji *piercing the corporate veil* w prawie anglosaskim.

Niezależnie od powyższego podkreślić raz jeszcze należy, że w przedmiotowej sprawie nie tylko nie nastąpiły skutki wobec osób trzecich, ale w ogóle nie nastąpiły żadne skutki prawne nieprawomocnego orzeczenia komornika sądowego z 18 października 2011 r. Bez uprawomocnienia się tego postanowienia, nie mógł nastąpić skutek prawny w postaci przeniesienia praw do udziałów Powoda. Udziały Powoda nie przeszły więc na innego wspólnika, a postanowienie komornika nie wywołało żadnych skutków prawnych.

Powyższy zarys stanu faktycznego oraz jego ocena prawna uzasadniają przedstawione w petitum skargi zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które miały kluczowy wpływ na wynik sprawy.

II. W zakresie naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. i 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. i 378 § 1 k.p.c.

Szczególnym przypadkiem natężenia złej woli po stronie pozostałych wspólników Pozwanej Spółki, było długotrwałe, bezprawne i trwające do dzisiaj ukrywanie treści uchwały o przeniesieniu przedsiębiorstwa eBilet do nowej spółki. Na skutek tej operacji Pozwana Spółka stała się w istocie „wydmuszką” bez żadnej wartości, co miało zabezpieczyć skutki dokonanej kradzieży, na wypadek gdyby Powodowi udało się odzyskać w niej status wspólnika.

Uchwała nr 1 zgromadzenia wspólników **Pozwanej Spółki z dnia 29 kwietnia 2014 r.** wyrażająca zgodę na zbycie portalu eBilet wraz z towarzyszącymi mu prawami majątkowymi na rzecz spółki córki eBilet Polska, **nie została dotychczas w pełni ujawniona w aktach rejestrowych Pozwanej Spółki. Do akt tych złożono jedynie sporządzony przez notariusza wyciąg z protokołu zgromadzenia, w którym zasłonięto (wybielono) wszelkie wzmianki o przedmiotowej uchwale.**

Kopia tego wyciągu została złożona do akt sprawy jako załącznik nr 3 do pisma Powoda z 27.09.2015 r. wraz z wnioskiem dowodowym o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu przez sąd I instancji.

Powód dopiero wtedy mógł zaskarżyć te uchwałę, bo jedynym dostępnym dla niego źródłem informacji o podjęciu tej uchwały, było sprawozdanie finansowe Pozwanej Spółki za 2014 r., zatwierdzone uchwałami zgromadzenia wspólników Pozwanej Spółki z dnia 30 czerwca 2015 r. W sprawozdaniu tym na stronie 19 i 32 przybliżona została treść i skutki wspomnianej uchwały z dnia 29 kwietnia 2014 r. Powód dowiedział się o niej dopiero 18 sierpnia 2015 r., bo sprawozdanie to zostało złożone do akt rejestrowych po odbyciu zgromadzenia, które je zatwierdzało w dniu 30 czerwca 2015 r. Z tego względu najwcześniej od 18 sierpnia 2015 r. można liczyć 6 miesięczny termin do zaskarżenia tej uchwały przez Powoda, a dopiero od 27 września 2015 r. uchwała ta została objęta zakresem powództwa w niniejszej sprawie.

Motywy ukrywania treści tej uchwały przez Pozwaną Spółkę musiała być obawa przed szybkim jej zaskarżeniem przez Powoda, ponieważ od ponad roku toczyła się już wówczas sprawa o stwierdzenie nieważności uchwał (wszczęta w kwietniu 2013 r.). Zatajając tę uchwałę wspomniane osoby z premedytacją liczyły, że przybliżoną jej treść Powód pozna dopiero ze sprawozdania finansowego za 2014 r., które złożą do sądu rejestrowego dopiero ponad rok później. Faktem jest, że wskutek opisanego zabiegu, stanowiącego ewidentne nadużycie prawa, Powód mógł skutecznie zaskarżyć tę uchwałę dopiero półtora roku później, to jest pismem z 27 września 2015 r. Ukrywanie tej uchwały stanowi dowód złej wiary osób działających poprzez Pozwaną Spółkę.

Charakterystyczne jest, że Pozwana Spółka w odpowiedzi na apelację, ani w żadnym wcześniejszym piśmie procesowym nie poruszyła tematu tej zatajonej uchwały. Jest to bowiem przykład jej bezprawnych działań, od których próbuje odwrócić uwagę Sąd.

Treścią tej uchwały było, w świetle sprawozdania finansowego za 2014 r., przeniesienie na spółkę córkę eBilet Polska z o.o., w której Pozwana Spółka miała wówczas 100 % udziałów, przedsiębiorstwa eBilet sp. z o.o. w rozumieniu art. 55¹ k.c., stanowiącego zorganizowany zespół składników niematerialnych i materialnych przeznaczonych do prowadzenia działalności w zakresie sprzedaży biletów na koncerty, spektakle oraz inne wydarzenia artystyczne. W ramach przeniesienia tak rozumianego przedsiębiorstwa, doszło również do przeniesienia autorskich praw majątkowych do znaku towarowego „eBilet” i domeny internetowej eBilet.pl oraz eBilet.com.pl. Przeniesienie nastąpiło w drodze aportu, na który zgodę wyraziło Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Pozwanej Spółki z dnia 29 kwietnia 2014 r.

Uchwała ta została zatajona, ponieważ celem przeniesienia na spółkę córkę eBilet Polska sp. z o.o. przedsiębiorstwa eBilet było dążenie do zabezpieczenia interesów osób toczących spór z Powodem, na wypadek przywrócenia Powodowi praw udziałowych w Pozwanej Spółce. Przejawem tego dążenia było również przeniesienie własności udziałów w spółce eBilet Polska z o.o. z Pozwanej Spółki na cypryjski fundusz inwestycyjny Bola Investments Limited, czego dowodem był złożony do akt sprawy odpis z KRS eBilet Polska sp. z o.o. na dzień 31 stycznia 2015 r. oraz na dzień 27 sierpnia 2015 r., wskazujące na zmianę wspólnika posiadającego 100 % udziałów.

Ignorując zupełnie wniosek dowodowy obejmujący przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazujących na treść tej uchwały, Sąd Okręgowy naruszył obowiązek przeprowadzania dowodów dla stwierdzenia faktów istotnych dla sprawy. Zostało to wskazane w apelacji Powoda (zarzut nr 7 str. 3 i jego uzasadnienie na str. 19 apelacji Powoda).

Niestety również Sąd Apelacyjny w żaden sposób nie odniósł się do tego zarzutu, ani wniosku dowodowego, którego on dotyczył, w toku postępowania apelacyjnego. Następnie zupełnie pominął ten zarzut w uzasadnieniu wyroku z 23.10.2017 r.

Tymczasem z dokumentów złożonych w toku postępowania w I instancji ewidentnie wynikało, że najwcześniejszy możliwy termin, w którym Powód zapoznał się z przybliżoną treścią uchwały nr 1 z 29 kwietnia 2014 r., to 18 sierpnia 2015 r., kiedy przeczytał po raz pierwszy sprawozdanie finansowe Pozwanej Spółki za 2014 r., które zostało złożone do akt rejestrowych po raz pierwszy w lipcu 2015 r., a tym samym Sąd Apelacyjny bezzasadnie przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w zakresie niezachowania przez Powoda terminu do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały nr 1 z 29 kwietnia 2014 r., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, gdyby przyznać Powodowi legitymację do skarżenia uchwał zgromadzeń Pozwanej Spółki z 2014 r., ponieważ pozwalałoby rozpatrywać merytoryczne przyczyny nieważności tej uchwały, która doprowadziła do wyprowadzenia z Pozwanej Spółki całości jej majątku, czyli przedsiębiorstw eBilet stworzonego przez Powoda.

III. W zakresie naruszenia art. 250 pkt 3 i 4 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h., art. 240 k.s.h., art. 199 § 1 k.s.h. i art. 246 § 3 k.s.h. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego zaprezentowane w uzasadnieniu Zaskarżonego Wyroku jest sprzeczne z bogatym dorobkiem orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie legitymacji do skarżenia uchwał przez byłych wspólników lub akcjonariuszy spółek kapitałowych. Sąd Najwyższy przyznał taką legitymację w cytowanym w apelacji orzeczeniu IV CSK 41/05: **były akcjonariusz zachowuje legitymację do zaskarżenia uchwały walnego zgromadzenia, która dotyczy jego praw korporacyjnych lub majątkowych** oraz w cytowanym też w apelacji orzeczeniu I CSK 94/09: **Podjęcie przez zgromadzenie wspólników uchwały w sprawie pozbawienia wspólnika jego statusu w spółce z o.o. nie powoduje utraty jego interesów korporacyjnych lub majątkowych, uprawniających go do zaskarżenia tej uchwały.** Ponadto w orzeczeniu I CSK 530/09 Sąd Najwyższy stwierdził: **Wspólnikowi przysługuje legitymacja do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenia wspólników (art. 252 § 1 w zw. z art. 250 pkt 2 KSH) o umorzeniu jego udziałów.**

Powyższe uzasadnia legitymację Powoda do skarżenia uchwał w oparciu o fakt prawomocnego uchylecia wadliwego postanowienia komornika o nabyciu jego udziałów przez inny podmiot. Zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania cywilnego, prawomocne uchylene postanowienia komornika przez sąd rozpoznający skargę na jego czynność, powoduje usunięcie tego postanowienia z obrotu prawnego oraz zniweczenie skutków prawnych tego postanowienia. Mimo, że Powód nie został automatycznie wpisany do księgi udziałów spółki, to jednak w zakresie legitymacji czynnej do zaskarżenia uchwał powinien być traktowany tak samo jak wspólnik spółki, którego bezzasadnie niedopuszczono do udziału w zgromadzeniach (art. 250 pkt 3 k.s.h.) oraz wspólnik, który nie był obecny na wadliwie zwołanych zgromadzeniach (art. 250 pkt 4 k.s.h.).

Uchylene wadliwej czynności komornika powoduje zatem co do zasady powrót sprawy do stanu sprzed dokonania tej czynności, a **jeśli powstały nieodwracalne skutki prawne na rzecz osób trzecich, to pozostają one skuteczne, o ile zostały dokonane w dobrej wierze.**

Tymczasem w tej sprawie nie występowały w istocie osoby trzecie, ponieważ pod postacią trzech różnych spółek: Future Invest, eBilet i utworzonej w 2014 r. eBilet Polska, występowały te same 3 osoby fizyczne to znaczy Marek Przezwański, Stanisław Matuszewski i Marcin Matuszewski, a w dodatku ich działania nie były podejmowane w dobrej wierze.

Konsekwentnie dążąc do trwałego wyeliminowania Powoda ze spółki, Marek Przezwański i Stanisław Matuszewski z pomocą Michała Niedziółki podjęli dalsze działania: zwoływanie zgromadzeń wspólników w trybie art. 240 KSH oraz zmiany umowy spółki, w tym umarżanie udziałów Powoda, opierając się na nieprawomocnym postanowieniu komornika z 18.10.2011 r.

Osoby te, poza tym, że były świadome, iż postanowienie komornika z 18.10.2011 r. jest wadliwe, bo wydane z naruszeniem procedury, to także wiedziały, że nie jest prawomocne, najpierw dlatego, że nie upłynął termin do jego zaskarżenia, a potem dlatego, że zostało przez Powoda zaskarżone skargą na czynność komornika, o czym dowiedziały się najpóźniej 23 listopada 2011 r. Stosowne dowody na tę okoliczność zostały zgłoszone w toku postępowania apelacyjnego, ale Sąd Apelacyjny je bezzasadnie oddalił.

Tym samym przez 11 miesięcy – od 18.10.2011 r. do 20.09.2012 r. - wymienione wcześniej osoby zwoływały w trybie art. 240 KSH pięć zgromadzeń wspólników Pozwanej Spółki, mając świadomość, że przesłanka reprezentacji całego kapitału zakładowego nie jest spełniona, bo nabycie udziałów Powoda nie było prawomocne. Na tych zgromadzeniach podjęte zostały uchwały o zmianie umowy spółki prowadzące do pozbawieniu Powoda jego osobistych praw kontrolnych oraz umorzenia jego udziałów.

Wszystkie zaskarżone uchwały podjęte na zgromadzeniach odbytych po dniu 18 października 2011 r., to jest po stwierdzeniu przez komornika nabycia udziałów Piotra Krupy przez Future Invest sp. z o.o., były sprzeczne z ustawą z powodu naruszenia art. 240 k.s.h.

Zgodnie z przepisem art. 240 k.s.h. uchwały można powziąć pomimo braku formalnego zwołania zgromadzenia wspólników, jeżeli cały kapitał zakładowy jest reprezentowany, a nikt z obecnych nie zgłosił sprzeciwu dotyczącego odbycia zgromadzenia lub wniesienia poszczególnych spraw do porządku obrad.

Wszystkie zaskarżone uchwały podjęte na zgromadzeniach odbytych po dniu 18 października 2011 r. odbyły się w warunkach braku reprezentacji całego kapitału zakładowego. Nie była na nich reprezentowana część kapitału zakładowego przypadająca na Powoda, który był nadal wspólnikiem posiadającym 29 % udziałów Pozwanej Spółki. W związku z tym powzięcie uchwał było niedopuszczalne, a zatem są one sprzeczne z ustawą i z tego powodu nieważne.

Stanowisko to znalazło wyraz m.in. w Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2009 r. I CSK 362/2008, w którym stwierdzono, że *hipotezami art. 252 § 1 i art. 425 § 1 k.s.h. obejmuje się naruszenie przepisów ustawy odnoszących się bezpośrednio jedynie do sposobu podjęcia uchwały, jeżeli naruszenie ich w okolicznościach konkretnego przypadku mogło mieć istotny wpływ na treść uchwały (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2007 r. II CSK 163/2007 OSNC 2008/9 poz. 104 i cytowane w nim orzeczenia oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r. I CSK 253/2008 LexPolonica nr 2019568). Rozpatrywany w sprawie art. 240 k.s.h. należy niewątpliwie do przepisów, które bezpośrednio normują wymagania dotyczące sposobu podjęcia uchwały. W związku z tym ocena wpływu stwierdzonych naruszeń przepisów powoływanych przez stronę powodową na treść zaskarżonych uchwał była konieczna. Nie można jednak zaakceptować uznania przez Sąd Apelacyjny wskazanego wyżej naruszenia art. 240 w związku z art. 243 § 1 i 3 k.s.h. za nie mogące mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonych uchwał. Naruszenie to, (...) należy zaliczyć do tego rodzaju naruszeń przepisów normujących sposób podejmowania uchwał, które zawsze, tj. w okolicznościach każdego konkretnego przypadku, są doniosłe z punktu widzenia treści podjętej uchwały, tzn. mogły mieć istotny wpływ na jej treść. Ustawodawca w art. 240 k.s.h. określił przesłanki dopuszczalnego odstępstwa od wymagań dotyczących zwołania zgromadzenia wspólników, w rezultacie każde odstępstwo od tych wymagań przy podjęciu uchwały niemieszczące się w określonych w art. 240 k.s.h. granicach (przy uwzględnieniu w razie głosowania przez pełnomocników art. 243 k.s.h.) powinno uzasadniać stwierdzenie nieważności podjętej uchwały na podstawie art. 252 § 1 k.s.h. Odmienna wykładnia pozbawiałaby art. 240 k.s.h. doniosłości prawnej.*

Co więcej uchwała nr 3 podjęta na zgromadzeniu wspólników z 27 kwietnia 2012 r. oraz potwierdzająca ją uchwałą nr 1 zgromadzenia z 9 maja 2012 r. były także sprzeczne z art. 199 § 1 i 2 k.s.h. ponieważ postanawiały o umorzeniu udziałów spółki Future Invest, w tym udziałów przejętych przez tę spółkę od Powoda w oparciu o nieprawomocne postanowienie komornika z 18 października 2011 r. Postanowienie to jednak, jako nieprawomocne, nie wywołało żadnych skutków prawnych. Część udziałów przypisywanych spółce Future Invest były zatem w istocie udziałami Powoda. Natomiast nie wyraził on zgody na umorzenie jego udziałów, co było konieczne, aby mogło dojść do umorzenia w trybie dobrowolnym, jaki został zastosowany w tym przypadku. Brak zgody Powoda spowodował zatem niedojście tej uchwały do skutku i jej nieważność.

Następnie, uchwała nr 3 podjęta na zgromadzeniu wspólników z 9 maja 2012 r. polegała na dokonaniu zmiany umowy spółki poprzez wprowadzenie nowej treści art. 5 ust. 1 umowy spółki poprzez podwyższenie dopuszczalnej wysokości dopłat, do jakich mogą być zobowiązani wspólnicy, z dziesięciokrotności do tysiąckrotności wartości nominalnej udziałów. Tym samym doszło do bardzo znaczącego, bo 100-krotnego zwiększenia świadczeń wspólników na rzecz spółki, co zgodnie z art. 246 § 3 k.s.h. wymaga zgody wszystkich wspólników, których dotyczy. Natomiast Powód, który nadal pozostawał wspólnikiem Pozwanej Spółki, nie wyraził na to zgody, co oznacza,

że uchwał nie mogła wywołać skutków prawnych, jako nieważna. Zgodnie bowiem z art. 246 § 3 k.s.h.: *Uchwała dotycząca zmiany umowy spółki, zwiększająca świadczenia wspólników lub uszczuplająca prawa udziałowe bądź prawa przyznane osobiście poszczególnym wspólnikom, wymaga zgody wszystkich wspólników, których dotyczy.*

Co więcej, nieważna jest także uchwała nr 6 zgromadzenia z 9 maja 2012 r. o przyjęciu nowego tekstu jednolitego umowy spółki zawierającego zmianę, do ważności której konieczna była zgoda Powoda. Tak uznał m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 25 lipca 2013 r., I ACa 291/13, gdzie stwierdzono: „do podjęcia zaskarżonej uchwały wymagana była zgoda wszystkich wspólników. Brak tej zgody skutkuje nieważnością uchwały (art. 252 § 1 KSH), a w konsekwencji także nieważnością drugiej w kolejności uchwały podjętej na zgromadzeniu wspólników (...) w przedmiocie przyjęcia jednolitego tekstu umowy spółki (...)”

Podsumowując, należy stwierdzić, że ze względu na brak zgody Powoda na umorzenie jego udziałów oraz zwiększenie jego świadczeń, nieważne są z powodu sprzeczności z art. 199 § 1 i 2 k.s.h. i art. 246 § 3 k.s.h. następujące uchwały zgromadzeń wspólników Pozwanej Spółki:

1. Uchwała nr 3 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z dnia 27 kwietnia 2012 roku, ze względu na umorzenie udziałów Powoda przejętych bezprawnie i w sposób nieskuteczny przez spółkę Future Invest, bez zgody Powoda.
2. Uchwała nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z dnia 9 maja 2012 roku, ze względu na potwierdzenie umorzenie udziałów Powoda przejętych bezprawnie i w sposób nieskuteczny przez spółkę Future Invest, bez zgody Powoda.
3. Uchwała nr 3 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z dnia 9 maja 2012 roku, ze względu na podwyższenie w art. 5 dopuszczalnej wysokości dopłat z dziesięciokrotności do tysiąckrotności wartości nominalnej udziałów, bez zgody Powoda.
4. Uchwała nr 6 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Pozwanej Spółki z dnia 9 maja 2012 roku, ze względu na przyjęcie nowego tekstu jednolitego umowy spółki, który zwiększał świadczenia wspólników, bez zgody Powoda.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, zgodnie z którym uchybienia formalne, aby mogły być przyczyną nieważności uchwały zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, muszą mieć przynajmniej potencjalny wpływ na treść uchwały lub wynik głosowania. Takie samo stanowisko dominuje w doktrynie prawa handlowego. W przypadku zaskarżonych uchwał zgromadzeń Pozwanej Spółki wpływ uchybień formalnych na treść uchwał jej zgromadzeń wydaje się niepodważalny.

UZASADNIENIE PODANEJ WARTOŚCI PRZEDMIOTU ZASKARŻENIA

W sprawach o stwierdzenie nieważności uchwał zgromadzenia wspólników spółki z o.o. lub o ustalenie nieistnienia uchwał zgromadzenia wspólników spółki z o.o. wartość przedmiotu zaskarżenia pozostawiona jest ocenie osoby wnoszącej środek zaskarżenia, co do tego jakiej wartości prawa majątkowe związane są z zaskarżonymi uchwałami. W ocenie Powoda zaskarżone uchwały dotyczą praw majątkowych o wartości 33 437 000 zł, ponieważ tyle wynosi 29 % minimalnej wartości rynkowej kapitałów własnych Pozwanej Spółki na dzień 30 czerwca 2017 r. Ułamek 29 % odpowiada zaś proporcji udziałów posiadanych przez Powoda do wszystkich udziałów Pozwanej Spółki. Ze względu zaś na to, że procentowa część posiadanych udziałów odpowiadać może procentowej części wartości spółki, zasadne jest przyjęcie, że udziały Powoda w Pozwanej Spółce posiadają wartość rynkową 33 437 000 zł. Jako uzasadnienie przyjęcia takiej wysokości wartości rynkowej Pozwanej Spółki posłużyła Opinia na temat wartości

przedsiębiorstwa eBilet na dzień 30 czerwca 2017 r. sporządzona przez dr hab. Pawła Mielcarza z Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie.

UZASADNIENIE WNIOSKU O ZWOLNIENIE POWODA Z KOSZTÓW SĄDOWYCH

Powód Piotr Krupa znajduje się obecnie w bardzo trudnej sytuacji materialnej na skutek działań egzekucyjnych prowadzonych wobec niego przez pozostałych wspólników Pozwanej Spółki. W toku jest eksmisja z zajmowanego dotychczas przez niego mieszkania. Nie może prowadzić działalności gospodarczej, bo dochody musiałby oddawać komornikowi na spłatę fikcyjnego zadłużenia wykreowanego przez jego przeciwników. Od 8 lat nie posiada nawet żadnych czynnych rachunków bankowych. Jego realne dochody z tytułu pracy w charakterze biegłego sądowego oraz udzielanych korepetycji wynoszą ok 2 200 zł miesięcznie. W całości musi je przeznaczać na bieżące utrzymanie, w tym wynajęcie mieszkania, do którego musi się przenieść z powodu eksmisji. Do niniejszej skargi zostanie dołączone w osobnym piśmie oświadczenia majątkowe Powoda wraz z potwierdzającymi je dokumentami.

Jan Preciszewski
radca prawny
WA-10724